

Aleksandra Veljović (1999, Kraljevo) je vizuelna umetnica koja živi i radi u Beogradu. Diplomirala je, a zatim 2026. godine završila master studije slikarstva na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu, u klasi profesorke Biljane Đurđević. Tokom proleća iste godine boravila je na École nationale supérieure des Beaux-Arts u Parizu, gde se usavršavala u ateljeu Tima Eitela. U tom periodu njen rad se usmerava ka gotovo crnim slikama i istraživanju odnosa između površine, svetlosti i opažanja.

Njena praksa polazi od posmatranja botaničkog sveta i ličnog herbarijuma. Kroz uljano slikarstvo i crtež istražuje granicu između viđenog i zapamćenog, prisustva i odsustva, kao i trenutak u kojem se forma pojavljuje, a zatim ponovo rastvara.

Od 2023. godine koordinira studentsku platformu Flu_OpenLab. Radove je izlagala u Beogradu i Parizu.

Dom omladine Beograda
Makedonska 22
dobinfo@domomladine.org
www.domomladine.org

Za izdavača:
Vanja Vulević v.d. direktora
Urednica programa:
Marta Marković

Savet Galerije:
Davor Dukić
Milan Bosnić
Olivera Vukotić
Saša Janjić

Dizajn:
Dom omladine Beograda
Štampa:
Promo Print

Aleksandra Veljović

AFTERIMAGE

13 – 23. oktobar 2026.
GALERIJA DOMA OMLADINE BEOGRADA

Dom omladine Beograda

www.domomladine.org

„Pozajmljujući svoje telo svetu, slikar pretvara svet u slike."
Maurice Merleau-Ponty, L'Œil et l'esprit, 1961

Šta ostaje od slike kada joj okrenemo leđa? *Afterimage* je optički trag koji se zadržava nakon što je prizor nestao iz vidnog polja. U radovima Aleksandre Veljović taj fenomen postaje način razmišljanja o slici: o onome što opstaje posle gledanja, promenjeno vremenom, sećanjem i samim činom opažanja. Na velikom diptihu *Afterimage* granica između biljnih oblika i pozadine ostaje nestabilna. Cvetovi, listovi i grančice pojavljuju se iz slojeva sivih tonova, a zatim se u njima ponovo gube. Površina je građena nanošenjem, brisanjem i prekrivanjem boje, pa svaki vidljivi sloj u sebi nosi i ono što je potisnuto. Slika ne čuva prizor tako što ga zaustavlja. Ona čuva njegovo nestajanje. Bilje pritom gubi botaničku određenost i postaje senka, mrlja, ostatak forme koju pogled pokušava da dovrši.

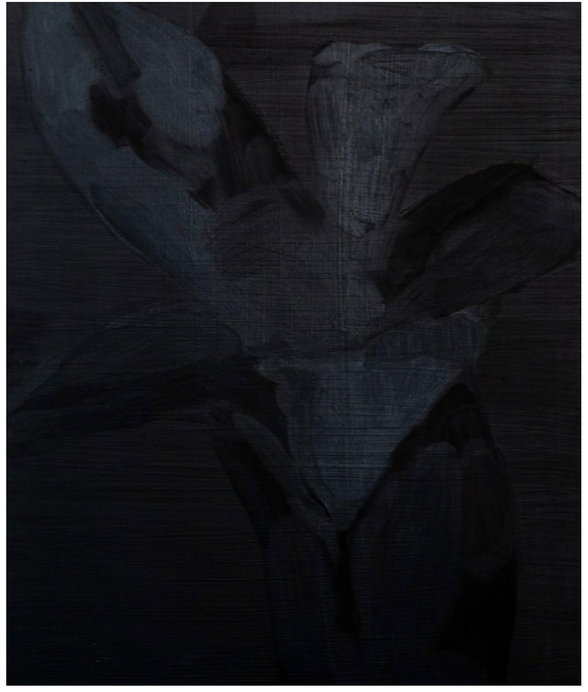
Crni radovi ovu granicu vidljivog dovode gotovo do iščezavanja. Motiv nije postavljen na tamnu pozadinu, već je uvučen u samu crnu. Pojavljuje se tek kao razlika u gustini, teksturi ili načinu na koji površina prima svetlost. Potrebno je vreme da ga oko pronađe, ali ni tada se forma ne otkriva u celini. Sa promenom ugla ona ponovo nestaje. Vidljivo ovde nije trajno svojstvo slike, već događaj koji nastaje između površine, svetlosti i tela posmatrača. Zato crna nije znak praznine niti jednostavna metafora odsustva. Poput koncepta Outrenoir Pierrea Soulagesa, ona postaje aktivna materija kroz koju svetlost dobija oblik. Kod Veljović, međutim, taj susret ostaje tih i krhak. Svetlost ne razotkriva, već nakratko dodiruje motiv. Crna ga istovremeno skriva i čuva, uskraćujući mu neposrednu čitljivost kako bi opstao kao trag. U odnosu crne i biljne forme nastaje napetost između živog oblika i njegove gotovo potpune dematerijalizacije. Ono što povezujemo sa rastom, bojom i punoćom pojavljuje se kao senka sopstvenog prisustva. Postavka uspostavlja odnos između velikog diptiha *Afterimage* i *Tišine*, crnog pejzaža koji mu se ne suprotstavlja direktno i pojavljuje se kao njegov zatamnjeni odjek. Između dva rada nastaje vremenski razmak: dok se pogled kreće prema jednom, prethodni još ostaje u oku. Postavka tako proizvodi vlastitu naknadnu sliku. Nijedan rad ne posmatramo potpuno izdvojeno, jer svaki naredni susret nosi trag prethodnog.

Kretanje se završava grupom malih formata u polumraku. Posle velikih platana, promena razmere zahteva približavanje. Posmatrač više ne stoji pred slikom kao pred prizorom koji može odjednom da obuvavati, već joj prilazi dovoljno blizu da razlike između crnog, površine i obrisa postanu gotovo telesne. Svetlo je zato sastavni deo izložbe. U ujednačenom polumraku slike postaju vidljive tek pri približavanju i postepenom prilagođavanju oka. Atmosfera izložbe nastaje u tom sporom prelasku između prepoznavanja i gubitka forme. Crna uvlači pogled u površinu, dok ga obrisi cveća na njoj zadržavaju. Ono što vidimo nikada nije sasvim odvojeno od onoga što je upravo nestalo.

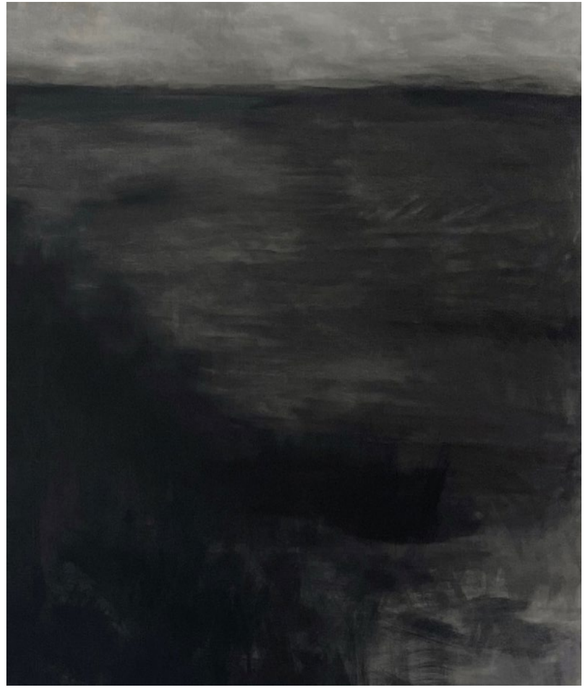
Bojana Jovanović

Afterimage, ulje na platnu,
200 x 300 cm,
2025.

Obris, ulje na dasci,
20 x 25 cm,
2026.

Tišina, ulje na platnu,
130 x 200 cm,
2025.